

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 37, 2018

Nummer 37, 2018

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:2194](#) 27-11-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:2193](#) 27-11-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:2190](#) 27-11-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:2012](#) 06-11-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:2061](#) 06-11-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:2016](#) 06-11-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:2014](#) 06-11-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:2054](#) 06-11-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:2015](#) 06-11-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:2063](#) 06-11-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:2060](#) 06-11-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:2064](#) 06-11-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:2058](#) 06-11-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:2057](#) 06-11-2018

RECHTSPRAAK

Verzuim van het hof om bij aanvang van het onderzoek ter terechtzitting de verdachte mede te delen dat hij niet tot antwoorden verplicht is, kan in deze zaak niet tot cassatie leiden.

Het middel klaagt dat het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep nietig is nu de voorzitter van het hof ten onrechte op de terechtzitting van 21 december 2016 heeft verzuimd aan de verdachte mede te delen dat hij niet tot antwoorden verplicht is.

Bij de beoordeling van het middel dient het volgende te worden vooropgesteld. Op grond van artikel 273 lid 2 Sv dient de voorzitter bij de aanvang van het onderzoek ter terechtzitting de verdachte mede te delen dat hij niet verplicht is tot antwoorden. Dit voorschrift beoogt de verdachte te behoeden tegen ongewilde medewerking aan zijn eigen veroordeling. De genoemde mededeling dient op grond van artikel 326 lid 1 Sv in het proces-verbaal van de terechtzitting te worden opgenomen.

Op het niet-naleven van het voorschrift van artikel 273 lid 2 Sv dat bij aanvang van het onderzoek ter terechtzitting de voorzitter de verdachte mededeelt dat de verdachte niet verplicht is tot antwoorden, is in de wet niet uitdrukkelijk de nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting gesteld. Niettemin brengt de strekking van dat voorschrift mee dat het niet in acht nemen van die bepaling de nietigheid van het onderzoek en van de naar aanleiding daarvan gewezen uitspraak tot gevolg heeft, te weten in het geval dat de verdachte door het begane verzuim redelijkerwijs in zijn verdediging is geschaad (vgl. HR 13 oktober 1981, ECLI:NL:HR:1981:AC3210).

Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 21 december 2016 houdt niet in dat de verdachte, die niet van rechtsbijstand was voorzien, daar is medegedeeld dat hij niet tot antwoorden is verplicht. Evenmin blijkt uit dat proces-verbaal dat het onderzoek ter terechtzitting is hervat in de stand waarin het zich bevond. Het moet er derhalve voor worden gehouden dat op 21 december 2016 het onderzoek ter terechtzitting opnieuw is aangevangen en dat op die terechtzitting het voorschrift van artikel 273 lid 2 Sv niet in acht is genomen.

Het middel klaagt daarover terecht. Dit behoeft echter bij gebrek aan belang niet tot cassatie te

leiden, omdat de verdachte door dat verzuim redelijkerwijs niet in zijn verdediging is geschaad. Het hof heeft immers de op de terechtzitting van 21 december 2016 afgelegde verklaring van de verdachte noch bij de bewijsvoering noch anderszins ten nadele van de verdachte bij zijn beslissing betrokken.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-11-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:2193

Zaaknummer: 17/01613

Rechters: J. de Hullu, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 273 Sv

RECHTSPRAAK

Oordeel van de rechtbank dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de rechter in een strafzaak tegen A de verbeurdverklaring van de boot zal bevelen omdat de boot niet aan klaagster maar aan A toebehoort, is zonder nadere motivering niet begrijpelijk.

De middelen klagen over het oordeel van de rechtbank dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de onder [betrokkene 1] in beslag genomen boot zal verbeurdverklaren. Daartoe wordt in de kern aangevoerd dat die boot aan de klaagster, en niet aan de verdachte [betrokkene 1], toebehoort in de zin van artikel 33a Sr.

Bij de beoordeling van een klaagschrift tegen een op de voet van artikel 94 Sv gelegd beslag dient de rechter – ook indien het klaagschrift afkomstig is van een ander dan de beslagene – a. te beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, en zo neen, b. de teruggave van het in beslag genomen voorwerp te gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd. Het belang van strafvordering verzet zich tegen teruggave indien het veiligstellen van de belangen waarvoor artikel 94 Sv de inbeslagneming toelaat, het voortduren van het beslag nodig maakt. Dat is bijvoorbeeld het geval indien niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer van het voorwerp zal bevelen, al dan niet naar aanleiding van een afzonderlijke vordering daartoe als bedoeld in artikel 36b lid 1 onder 4° Sr in verbinding met artikel 552f Sv (vgl. HR 19 december 2017, ECLI:NL:HR:2017:3212, r.o. 2.3).

De rechtbank heeft haar oordeel dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring van de boot zal bevelen gegrond op haar oordeel dat de boot niet aan de klaagster maar aan [betrokkene 1] toebehoort in de zin van artikel 33a Sr. Dat oordeel is zonder nadere motivering niet begrijpelijk, gelet op artikel 3:92 lid 1 BW en in aanmerking genomen hetgeen namens de klaagster onder overlegging van de onder 2.3 weergegeven koopovereenkomst is aangevoerd omtrent het eigendomsvoorbehoud en het niet-nakomen van de betalingsafspraken.

De middelen zijn in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Zeeland-West-Brabant, zittingsplaats Breda, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-11-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:2190

Zaaknummer: 16/04972

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.L.A. Klaassen

Wetsartikelen: 94 Sv, 552a Sv en 33a Sr

RECHTSPRAAK

Uitleg van het bestanddeel ‘dwingt’ in artikel 242 Sr.

Advocaat-generaal G. Knigge heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot zodanige op artikel 440 Sv gebaseerde beslissing als de Hoge Raad gepast zal voorkomen.

Het middel klaagt blijkens de toelichting over het oordeel van het hof dat de verdachte ‘bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat de seksuele handelingen tegen de wil van het slachtoffer plaatsvonden’.

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof het volgende vastgesteld. De verdachte heeft ’s nachts, nadat hij zich enkele uren had schuilgehouden in een andere kamer, plotseling de slaapkamer van [slachtoffer] betreden, terwijl aan hem in het kader van een veiligheidsplan de toegang tot die woning was ontzegd. Daarop heeft hij [slachtoffer] gewekt en op dat moment een stuk ducttape afgescheurd, waarna de verdachte haar telefoon heeft verstoep om te voorkomen dat zij de politie zou bellen en heeft hij haar belet die slaapkamer te verlaten. Tijdens zijn aanwezigheid in die slaapkamer was het gedrag van de verdachte onvoorspelbaar, had hij stemmingswisselingen, en waren zijn uitlatingen zoals weergegeven in de bewezenverklaring zorgwekkend en moeilijk te peilen. Daardoor kwam hij als gevaarlijk en bedreigend op [slachtoffer] over en wekte hij angst bij haar. Zij heeft op hem ingepraat en vervolgens seks met hem gehad. Tijdens de bewezenverklaarde seksuele handelingen heeft de verdachte de polsen van [slachtoffer] vastgegrepen op het moment dat zij diens hand probeerde weg te duwen en heeft hij haar hoofd naar zijn penis geduwd. Aan deze feiten en omstandigheden heeft het hof de gevolgtrekking verbonden dat [slachtoffer] zich door de bewezenverklaarde gedragingen en handelingen van de verdachte gedwongen heeft gevoeld tot het ondergaan en verrichten van seksuele handelingen, teneinde hem gunstig te stemmen en zo erger te voorkomen.

De term ‘dwingt’ in artikel 242 Sr dient aldus te worden verstaan dat daaraan slechts is voldaan indien het (voorwaardelijk) opzet van de verdachte mede omvat dat hij iemand handelingen die bestaan of mede bestaan uit seksueel binnendringen, doet ondergaan tegen zijn of haar wil. Het hof heeft, gelet op de onder 2.3 weergegeven overweging dat de verdachte

bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat de seksuele handelingen tegen de wil van het slachtoffer plaatsvonden, geoordeeld dat de verdachte met zodanig opzet heeft gehandeld. Daarin ligt besloten dat het hof met zijn overweging dat de verdachte heeft 'kunnen en moeten begrijpen' dat hij een zodanig bedreigende situatie heeft gecreëerd dat [slachtoffer] zich gedwongen voelde seksuele handelingen te verrichten en te ondergaan, niet tot uitdrukking heeft gebracht dat dit 'kunnen en moeten begrijpen' reeds voldoende is voor het bewijs van het opzet, maar slechts – zij het in minder gelukkig gekozen bewoordingen – heeft gereageerd op een namens de verdachte gevoerd verweer.

Het oordeel van het hof dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat de bewezenverklarde seksuele handelingen tegen de wil van [slachtoffer] hebben plaatsgevonden, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is evenmin onbegrijpelijk gelet op hetgeen het hof blijkens zijn onder 3.2 samengevatte bewijsvoering heeft vastgesteld, waaronder de omstandigheid dat de verdachte [slachtoffer] opzettelijk heeft gebracht in de bedreigende situatie waaraan zij zich niet kon onttrekken en waarin de seksuele handelingen hebben plaatsgevonden. Aan de begrijpelijkheid van dat oordeel doet niet af dat [slachtoffer] zich niet tegen al de bewezenverklarde gedragingen en handelingen van de verdachte heeft verzet.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-11-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:2194

Zaaknummer: 17/04386

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma, J.C.A.M. Claassens, M.T. Boerlage en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.P. van der Graaff

Wetsartikelen: 242 Sr

RECHTSPRAAK

Was het hoger beroep ingetrokken voorafgaand aan de behandeling in hoger beroep ter terechtzitting?

Het middel klaagt over het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel van het hof dat het beroep niet voorafgaand aan de terechtzitting in hoger beroep rechtsgeldig is ingetrokken, zodat het hof ten onrechte de zaak in hoger beroep heeft behandeld.

In cassatie is – door middel van aanhechting aan de schriftuur – overgelegd een afschrift van een akte rechtsmiddel met daarbij gevoegd een aan de Rechtbank Rotterdam, locatie Rotterdam, geadresseerde ‘bijzondere volmacht’. Deze akte houdt in dat op 18 mei 2017 een ambtenaar van de griffie van de Rechtbank Rotterdam – daartoe gemachtigd blijkens de aan de akte gehechte volmacht – heeft verklaard namens de verdachte het beroep tegen het vonnis van de rechtbank in te trekken.

Gelet op het hiervoor vermelde stuk – aan de herkomst en betrouwbaarheid waarvan in redelijkheid niet behoeft te worden getwijfeld – moet het ervoor worden gehouden dat de verdachte tijdig zijn hoger beroep heeft ingetrokken. Het hof heeft dus ten onrechte de zaak in hoger beroep behandeld.

Het middel is gegrond. De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen en verstaan dat het hoger beroep is ingetrokken.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verstaat dat het tegen het vonnis van de Rechtbank Rotterdam ingestelde hoger beroep is ingetrokken.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-11-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:2057

Zaaknummer: 17/02924

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.T. Boerlage

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 453 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht over verwerping door het hof van het beroep op noodweer. Slagende klacht over verwerping door het hof van het beroep op noodweerexces.

Het middel komt op tegen de verwerping door het hof van het beroep op noodweer en noodweerexces ter zake van het onder 1 en 2 ten laste gelegde.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte, nadat het tot een confrontatie was gekomen met [slachtoffer 1] waarbij hij door [slachtoffer 1] meerdere malen met een riem werd geslagen, naar de auto is gelopen, waarna hij meerdere keren in en uit de auto is gestapt en op een gegeven moment een geladen wapen heeft gepakt dat hij, kort gezegd, op [slachtoffer 1] en andere personen heeft gericht. Het hof heeft op grond van deze vaststellingen geoordeeld dat ten tijde van de onder 1 en 2 bewezenverklaarde gedragingen van de verdachte de mishandeling door [slachtoffer 1] was geëindigd en dat, nu ook geen sprake was van een (andere) fysieke aanval op de verdachte, zijn vrouw of zijn dochter dan wel een onmiddellijk dreigend gevaar daarvoor, geen sprake was van een wederrechtelijke aanranding, zodat het beroep op noodweer niet mogelijk is. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Het middel faalt in zoverre.

Het hof heeft voorts geoordeeld dat de verdachte geen beroep op noodweerexces toekomt reeds omdat ten tijde van de onder 1 en 2 bewezenverklaarde gedragingen geen sprake was van een noodweersituatie. Daarmee heeft het hof evenwel miskend dat, naar onder 2.3 is vooropgesteld, een beroep op noodweerexces ook nog mogelijk is nadat een noodweersituatie is geëindigd. Voor zover het middel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak doch uitsluitend voor zover het betreft de beslissingen van het hof ter zake van het onder 1 en 2 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag opdat de zaak op het bestaande hoger beroep in zoverre opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-11-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:2058

Zaaknummer: 16/05541

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

Levert het door verdachte in de cellengang van een politiebureau achter het slachtoffer, een hem onbekende vrouw (in burger geklede hoofdagent van politie), langslopen en onverhoeds in haar bil knijpen, waarna verdachte lacht en zegt: ‘It was a joke’, een ontuchtige handeling op?

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, heeft geoordeeld dat te dezen sprake is van een ‘ontuchtige handeling’ zoals is bewezenverklaard.

Gelet op wat het hof blijkens de bewijsvoering heeft vastgesteld omtrent de omstandigheden waaronder de verdachte in de bil van de aangeefster heeft geknepen, getuigt zijn oordeel dat sprake is van een ‘ontuchtige handeling’ in de zin van artikel 246 Sr niet van een onjuiste rechtsopvatting. Dit oordeel is toereikend gemotiveerd. Daaraan doet niet af dat, zoals door het hof is vastgesteld, het bilknijpen mogelijk bedoeld was als grap en evenmin dat door de verdediging ter terechtzitting in hoger beroep als motief is aangevoerd dat de verdachte handelde ‘in een opwelling van vreugde’ vanwege zijn vrijlating.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-11-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:2061

Zaaknummer: 17/01739

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.J.A. van Dorst en M.J. Borgers

Advocaten: M.A.C. de Bruijn

Wetsartikelen: 246 Sr

RECHTSPRAAK

Overschrijding redelijke termijn kan niet leiden tot vernietiging van het bestreden arrest.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden.

Nu het middel ten aanzien van 's hofs niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het ingestelde hoger beroep niet tot cassatie leidt en de Hoge Raad ook geen grond aanwezig acht waarop dat oordeel ambtshalve zou behoren te worden vernietigd, moet in cassatie ervan worden uitgegaan dat het hof de verdachte terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard in het namens hem ingestelde hoger beroep, zodat het vonnis in eerste aanleg onherroepelijk is geworden. Bij deze stand van zaken kan de omstandigheid dat de Hoge Raad uitspraak doet nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep, niet leiden tot vernietiging van 's hofs arrest.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-11-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:2054

Zaaknummer: 17/00846

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en M.T. Boerlage

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

***Cassatieberoep mogelijk tegen afwijzing Antilliaans
herzieningsverzoek?***

Het cassatieberoep is gericht tegen een uitspraak van het hof als bedoeld in artikel 461 van het aldaar geldende Wetboek van Strafvordering, houdende de afwijzing van de namens de veroordeelde ingediende aanvraag tot herziening van het vonnis van het hof van 4 februari 2010 waarbij hij ter zake van moord is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 jaren.

In zijn cassatieberoep tegen de afwijzing door het hof van een eerdere herzieningsaanvraag is de veroordeelde door de Hoge Raad niet-ontvankelijk verklaard bij arrest van 25 maart 2014, ECLI:NL:HR:2014:692.

Op de gronden als vermeld in genoemd arrest kan de veroordeelde wederom niet worden ontvangen in zijn cassatieberoep.

De Hoge Raad verklaart de veroordeelde niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-11-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:2060

Zaaknummer: 17/03153

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.J.A. van Dorst en M.J. Borgers

Advocaten: G.G.J.A. Knoops

Wetsartikelen: 461 WvS Curaçao

RECHTSPRAAK

Kan uit omstandigheden dat besluit tot ongeldigverklaring rijbewijs per aangetekende en onaangetekende brief is verzonden naar verdachte en niet retour is gekomen en dat rijbewijs reeds in bezit was van CBR en uit verklaring verdachte dat hij cursus heeft gedaan en alleen zijn rijbewijs nog moet ophalen, worden afgeleid dat verdachte wist dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard?

Het middel klaagt onder meer dat in de zaak met parketnummer 96-048488-15 uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen niet kan volgen dat de verdachte wist dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard.

De bewezenverklaring en de bewijsvoering zijn weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4 tot en met 6.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 10 en 11, is de klacht gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het in de zaak met parketnummer 96-048488-15 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-11-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:2063

Zaaknummer: 17/00619

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.T. Boerlage

Advocaten: L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen: 9 WVV 1994

RECHTSPRAAK

Vordering tenuitvoerlegging en oplegging van vervangende hechtenis overstijgt de niet ten uitvoer gelegde vrijheidsstraf.

Het middel klaagt over de toewijzing van de vordering tot tenuitvoerlegging van een eerder voorwaardelijk opgelegde gevangenisstraf, nu de door het hof bevolen vervangende hechtenis de duur van de niet ten uitvoer gelegde vrijheidsstraf overstijgt.

Ingevolge artikel 14g lid 1 Sr kan de rechter gelasten dat de niet ten uitvoer gelegde vrijheidsstraf alsnog geheel of gedeeltelijk zal worden ten uitvoer gelegd. De wet voorziet niet in de mogelijkheid dat de rechter zal gelasten dat een vrijheidsstraf zal worden ten uitvoer gelegd die van langere duur is dan de niet ten uitvoer gelegde straf. Een redelijke wetsuitleg brengt mee dat het de rechter evenmin vrijstaat om, indien hij ter vervanging van een vrijheidsstraf een taakstraf gelast, een vervangende hechtenis op te leggen die de duur van de niet tenuitvoergelegde vrijheidsstraf overstijgt (vgl. HR 5 juni 2018, ECLI:NL:HR:2018:834).

Uit het vorenoverwogene volgt dat het middel terecht is voorgesteld. De Hoge Raad zal zelf de duur van de vervangende hechtenis aldus verminderen dat deze twaalf dagen belooft.

Opmerking verdient nog het volgende. Het opleggen van een vervangende hechtenis die de duur van de niet ten uitvoer gelegde vrijheidsstraf overstijgt vormt een onmiddellijk kenbare fout die zich voor eenvoudig herstel leent door de rechter(s) die op de zaak heeft/hebben gezeten overeenkomstig hetgeen de Hoge Raad heeft beslist in zijn arresten van 6 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BJ7243, *NJ* 2012/248 en 12 juni 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW1478, *NJ* 2012/490. Deze wijze van herstel verdient de voorkeur, omdat daardoor ondubbelzinnig duidelijkheid komt te bestaan omtrent de voor tenuitvoerlegging vatbare strafoplegging (vgl. HR 5 juni 2018, ECLI:NL:HR:2018:834).

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de bij de aan de verdachte opgelegde taakstraf bevolen vervangende hechtenis, beveelt dat de vervangende hechtenis twaalf dagen belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-11-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:2012

Zaaknummer: 17/00677

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 14g Sr en 22d Sr

RECHTSPRAAK

Was het besluit strekkende tot ongeldigverklaring van het rijbewijs aan verdachte bekendgemaakt?

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring ontoereikend is gemotiveerd.

De bewezenverklaring en de bewijsvoering zijn weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 10 tot en met 12.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 13, is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-11-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:2064

Zaaknummer: 17/00730

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: T. van Assendelft de Coningh

Wetsartikelen: 9 WvW 1994

RECHTSPRAAK

Hof had vonnis niet mogen bevestigen dan onder de in artikel 423 lid 1 Sv bedoelde aanvulling van gronden.

Het middel bevat onder meer de klacht dat het hof het vonnis van de politierechter niet zonder meer had mogen bevestigen, nu in dat vonnis is volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 Sv, terwijl in hoger beroep vrijspraak is bepleit.

Artikel 359 lid 3 Sv, dat ingevolge artikel 415 Sv ook in hoger beroep van toepassing is, luidt als volgt:

‘De beslissing dat het feit door de verdachte is begaan, moet steunen op de inhoud van in het vonnis opgenomen bewijsmiddelen, houdende daartoe redengevende feiten en omstandigheden. Voor zover de verdachte het bewezenverklaarde heeft bekend, kan een opgave van bewijsmiddelen volstaan, tenzij hij nadien anders heeft verklaard dan wel hij of zijn raadsman vrijspraak heeft bepleit.’

De raadsman van de verdachte heeft bij de behandeling van de zaak in hoger beroep vrijspraak bepleit ten aanzien van het ten laste gelegde. Uit de bewoordingen van artikel 359 lid 3 Sv volgt dat deze bepaling in ieder geval geen toepassing kan vinden indien door of namens de verdachte ter terechtzitting vrijspraak is bepleit. Gelet op het voorgaande had het hof het vonnis niet mogen bevestigen dan onder de in artikel 423 lid 1 Sv bedoelde aanvulling van gronden, te weten de in de eerste volzin van artikel 359 lid 3 Sv bedoelde weergave van de inhoud van de bewijsmiddelen met betrekking tot het ten laste gelegde (vgl. HR 6 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2026, NJ 2017/128).

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-11-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:2014

Zaaknummer: 17/01223

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: M.K. Bhadai

Wetsartikelen: 423 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft hof verzuimd te reageren op uitdrukkelijk onderbouwd standpunt inhoudende dat hof omstandigheid dat verdachte aanvankelijk door Openbaar Ministerie was opgeroepen voor TOM-zitting dient ‘mee te nemen bij de bepaling van de eventuele strafmaat’?

Het middel bevat de klacht dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt dat het hof de omstandigheid dat de verdachte aanvankelijk door het Openbaar Ministerie was opgeroepen voor de behandeling van deze strafzaak op een zogenoemde ‘TOM-zitting’ dient ‘mee te nemen bij de bepaling van de eventuele strafmaat’.

Het hof heeft de verdachte ter zake van ‘zware mishandeling’ veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren

Het hof heeft het aangevoerde kennelijk niet opgevat als een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt in de zin van artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is – mede in het licht van het vereiste dat zo’n standpunt door argumenten geschraagd dient te zijn – niet onbegrijpelijk (vgl. HR 11 april 2006, ECLI:NL:HR:2006:AU9130, r.o. 3.7.1).

Het middel faalt.

Overigens leidt de omstandigheid dat het Openbaar Ministerie in een eerdere fase in de procedure de verdachte opriep voor een zogenoemde TOM-zitting (waar het Openbaar Ministerie niet meer dan 120 uren taakstraf kan opleggen), maar vervolgens tot dagvaarding overging, er niet toe dat het Openbaar Ministerie bij het formuleren van de strafeis was gebonden aan een maximum van 120 uren taakstraf.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-11-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:2015

Zaaknummer: 17/01815

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Hof heeft zijn beslissing omtrent de hoofdelijke aansprakelijkheid voor de schade van de benadeelde partij toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de (hoofdelijke) veroordeling door het hof van de verdachte tot vergoeding van de door de benadeelde partij geleden schade ten bedrage van € 77.500 onbegrijpelijk is.

De verdachte is veroordeeld wegens medeplichtigheid aan het medeplegen van verduistering in dienstbetrekking, hieruit bestaande dat zij in een gereedstaande auto de motor draaiend hield en vervolgens een van de daders met het verduisterde geldbedrag vanaf de plaats waar dit delict plaatsvond heeft vervoerd.

Op de vordering van de benadeelde partij is het materiële burgerlijk recht van toepassing.

Voor zover het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de verdachte onrechtmatig heeft gehandeld jegens het slachtoffer, zijnde de werkgever van een van de daders, en uit dien hoofde naar burgerlijk recht aansprakelijk is voor de door het slachtoffer geleden schade, is het tevergeefs voorgesteld. Dat het slachtoffer schade heeft geleden is mede het gevolg van voornoemde gedragingen van de verdachte.

Gelet hierop is het hof terecht van hoofdelijke aansprakelijkheid uitgegaan, en kon het de betalingsverplichting van de verdachte bepalen op het toewijsbare vastgestelde bedrag van de schade (vgl. HR 9 oktober 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX5554, NJ 2012/595). Het hof heeft zijn beslissing – ook in het licht van hetgeen namens de verdachte is aangevoerd – toereikend gemotiveerd.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-11-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:2016

Zaaknummer: 17/00584

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: B.A.A. Postma